

Una imatge d'alguns dels guardonats durant la gala de lliurament dels premis AAPV.

Amb el cor a la mà

El 29 de març passat, l'associació d'Actors i Actrius Professionals Valencians (AAPV) atorgava els seus premis anuals: la cerimònia va ser intensa i divertida. I reivindicativa. Les referències al conflicte que el sector viu amb la Conselleria de Cultura hi van ser constants. També els premis Abril es presenten encesos.

A qualsevol part civilitzada del món, la festa del Dia del Teatre, el 27 de març, serveix per a visibilitzar i valorar actius i potencialitats pròpies. I això fan, perquè s'estimen l'ofici i allò que significa, des de l'associació d'Actors i Actrius Valencians (AAPV). I convoquen els seus premis anuals per reconèixer les millors interpretacions. I

amplien les categories dels guardons per incloure-hi també les joves promeses (vet aquí el premi Crisàlide, destinat a l'actor o l'actriu revelació de l'any) o les entitats que donen suport a la professió i que d'ara endavant podran lluir al currículum el gran cor platejat que distingeix els posseïdors del premi Taules (l'AISGE, Artistes i Intèrprets

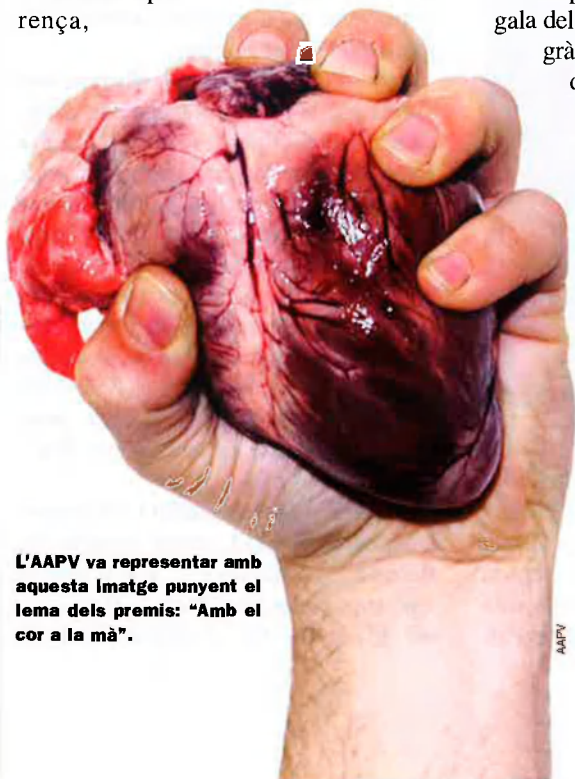
Societat de Gestió, ha estrenat enguany la categoria).

Tanmateix, com que aquesta civilitat sembla que no impregni determinades institucions, la festa dels premis AAPV va haver d'afegir a la celebració teatral un bon grapat de pinzellades reivindicatives: perquè és impossible d'ignorar la greu situació que travessa el sector, alarmat i en peu de guerra tant per les decisions de la Conselleria de Cultura del govern Camps (els canvis al Circuit Teatral Valencià, sense consens ni avís, i que, alerten els qui coneixen el sector, tindran conseqüències nefastes per a les companyies, els actors i la resta de professionals del ram, en són paradigma) com pels seus silencis.

"Moltes gràcies per haver vingut al teatre, per fer que el teatre pugui encara representar-se, per col·laborar-hi amb la vostra presència i que això siga possible. Gràcies, públic." L'actriu Teresa Soria va pujar a l'escenari, abans no s'alcés el teló vellutat, per llegir el "Manifest 2010 pel teatre valencià" que, d'un temps ençà, es reparteix i es diu en veu alta abans de les funcions. Com que el lliurament dels

premis de l'AAPV era al Talia, a València, fou aquesta la primera vegada que sonaven els mots del manifest dins de les parets d'un teatre públic: "La consellera de Cultura s'ha convertit en un problema per al desenvolupament de la professió, insistint a treballar d'esquena a les necessitats reals del sector i havent desistit de les seues responsabilitats." Trinidad Miró, que actualment ocupa l'esmentada conselleria, va ser blanc de bona part de les crítiques i ironies de la nit.

No va ser l'única. Si, fa un parell de mesos, la coordinadora del PP al País Valencià, Isabel Bonig, havia pronunciat aquella penosa expressió, "mosseguen la mà que els dona menjar" en referència a la revolta d'actors i actrius valencians contra la nul·la (o pitjor: negativa) política cultural dels representants d'aquest partit a les institucions, també l'acte de lliurament dels premis li va oferir resposta. Per donar el tret de sortida a una nit intensa i emocionant (el premi Narcís a la trajectòria artística de Julio Salvi en va ser un punt culminant, amb tot el Talia dempeus d'aplaudiments i ell que va recordar, divertit, la primera línia que va tenir dalt d'un escenari: "¿Ha llamado la señora condesa?"), l'actor Ferran Gadea i el dramaturg Juli Disla (que en setmanes anteriors havia rebut atacs directes per la seva defensa de la protesta teatral), tots dos membres de la directiva de l'AAPV, van recitar una declaració dialogada que va rebre l'adhesió dels assistents: "Som actors i actrius" (i l'evidència, feta frase d'innòcua aparèixer,

L'AAPV va representar amb aquesta imatge punyent el lema dels premis: "Amb el cor a la mà".

ha esdevingut, en aquest context de pugna, tot un clam reivindicatiu) "i estem preparats per donar el millor de nosaltres allà on se'ns ofereix una oportunitat. Necessitem solucions i estem disposats a trobar-les entre tots". I també: "Per això ens resulta incomprendible veure'ns en batalles absurdes, amb portes tancades, mossegant suposades mans que suposadament ens donen menjar, i havent de demanar coses tan bàsiques com ser escoltats i compresos." Van recordar encara una obvietat que massa sovint es nega: "La discrepància és legítima i enriquidora." I van, finalment, reblar, "amb el cor a la mà": "Ens sentim autoritzats per a dir 'això no és com ho voldríem', 'així no podem continuar' o 'aquesta consellera no ens agrada'."

Al capdavant, tal com va recordar una projecció àudio-visual que de seguida va suscitar aplaudiments i rialles: "No mosseguem la mà que ens dona menjar perquè no som gossos." I després, amb responsable ironia: "Ells no ho farien. No els abandones."

Una foto al cementiri. Probablement no ha passat enlloc: nominats i nominades, amb aquell mig somriure propiciat pel premi que –potser– s'acosta, amb aquell neguit de pensar que li pot tocar a un altre, es van fer la fotografia de família en un marc no pas incomparable sinó insòlit: al cementiri general de València. Davant de la càmera, els rostres es van tornar tètrics. De soterrar.

Això passava pocs dies abans de la gala dels premis AAPV, i d'aquesta ben gràfica manera, els responsables dels premis Abril escenificaven el perill de "defunció de les arts escèniques valencianes". Perquè, tal com explicitaven els organitzadors d'aquesta quarta edició del certamen, "malgrat el triomfalisme de la consellera Miró" el sector no troba motius per a l'optimisme.

I és que, tot i les curioses dades que es presenten des de la conselleria, on es barregen espectacles teatrals i falles ("perquè tot és cultura"), de manera que les xifres econòmiques prenguin una altra dimensió, més "adequada",

Els premis de l'AAPV

- Interpretació femenina de doblatge: **Pilar Almeria** per *La romana*.
- Interpretació masculina de doblatge: **Eduardo Zamanillo** per *Visca pinyata*.
- Interpretació femenina d'àudio-visual: **Iolanda Muñoz** per *Da capo*.
- Interpretació masculina d'àudio-visual: **Sergio Caballero** per *Da capo*.
- Interpretació femenina de teatre: **Cristina Garcia** per *Las sillas*.
- Interpretació masculina de teatre: **Josep Manel Casany** per *L'art de la fuga*.
- Premi Crisàlide a l'actor/actriu revelació: **Lorena López** per *La ràbia que em fas*.
- Premi Taules: **AISGE**.
- Premi Narcís: **Julio Salvi**.

els professionals dibuixen un panorama prou desolador: de fet, expliquen des de l'associació Premis Abril, que "aglutina tots els membres de les arts escèniques", "el nombre de produccions presentades enguany ha disminuït d'un 36%" respecte a l'edició anterior. Aquestes dades, continuen, "refleixen els resultats de la crisi global, potenciat per les decisions de polítics culturals que s'han pres els últims mesos". Al capdavant, es pregunta la gent d'escena, "com és possible que Trinidad Miró i Immaculada Gil Lázaro [directora general de Teatres de la Generalitat valenciana] tinguen la percepció que beneficien el sector? On són aquests beneficis? En el nostre dia a dia, en les converses amb companys, en mirar els balanços de les companyies, la percepció no és la mateixa. Tal vegada la consellera ens pot dir qui té motius per a estar content".

Sí: tal vegada.

Núria Cadenes